

Arrest

nr. 123 907 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Soussou origine, afkomstig uit Conakry. Uw vader was de eerste imam van de moskee Besia-cité de l'air. U verklaart vanaf uw twee jaar tot 2009 bij een halfzus van uw vader, eveneens A. C. (...), te hebben verbleven in de wijk Matam en door haar te zijn opgevoed. U verklaart tot de 5de klas naar school te zijn geweest. Daarna wou uw vader dat u Franco-Arabe studeerde maar dat weigerde u en in plaats daarvan hielp u uw naamgenoot als stoffenverkoopster. Op 03 november 2009 kwam uw vader u ophalen bij uw naamgenoot, hij wou u uithuwelijken aan E. H. F.-I. (...). Hij was de tweede imam in de moskee van uw vader. U verklaart dat uw vader graag wou dat u met hem trouwde zodat hij u de koran zou bijbrengen en om hun vriendschap

te versterken. U verbleef bij uw ouders in Besia-cité de l'air tot aan uw huwelijk op 18 november 2009. Daarna trok u in bij uw man en zijn twee vrouwen en kinderen. U verklaart geweigerd te hebben om met deze man te huwen maar dat uw vader u sloeg en bedreigde met de dood totdat u instemde. Ook uw naamgenoot was tegen dit huwelijk gekant maar zij werd ook door uw vader bedreigd en is uiteindelijk vertrokken. U verklaart binnen uw huwelijk eerder als meid te zijn behandeld, u moest al het huishoudelijke werk op zich nemen en werd geslagen door de kinderen van uw man. Enkele dagen na uw huwelijk ondernam u een zelfmoordpoging maar dit veranderde niets aan uw situatie. Daarna besloot u zich bij uw situatie neer te leggen en bij uw echtgenoot te blijven. Op 27 september 2010 beviel u van uw dochter F. D. T. (...). Doordat u besneden bent werd het een gecompliceerde bevalling en u verbleef vijf dagen in het ziekenhuis. Op 01 september 2012 kwam de zus van uw man bij jullie langs, zij wou uw dochter meenemen naar Kindia om haar daar, samen met haar dochters, te besnijden. U zei dat u dit niet wou maar er werd niet naar u geluisterd. Twee dagen later zou uw schoonzus haar meenemen. De volgende dag besloot u daarom samen met uw dochter uw echtgenoot te verlaten. U ging opnieuw naar uw naamgenoot en bleef daar tot 18 september 2012. Zij regelde voor u een smokkelaar die u naar België bracht, waar u op 19 september 2012 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een lidkaart van Gams Belgique van u en uw dochter (afgegeven op 07.01.2013); attesten van gynaecologisch onderzoeken (dd 19.10.2012, 22.10.2012, 26.10.2012, 16.01.2013, 04.02.2013 en 18.02.2013); een medisch attest dat uw dochter niet werd besneden (dd 26.09.2012) en een medisch attest dat u een besnijdenis type 2 onderging (dd 24.10.2012) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest dat uw dochter zal besneden worden bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaart daarnaast vermoord te worden door uw vader omdat u de familie tot schande bent omdat u uw gedwongen huwelijk bent ontvlucht. **Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u niet de mogelijkheid had om uw dochter, F. D. T. (...), te beschermen tegen besnijdenis.** U verklaart dat u vanwege de problemen die u zelf had ondervonden bij uw besnijdenis niet wou dat uw dochter werd besneden (gehoorverslag CGVS p.33 en p.36). U onderging een besnijdenis van het type 2 en legt hier een medisch attest van voor. U legt eveneens een medisch attest voor om aan te tonen dat uw dochter nog niet werd besneden. Ten gevolge van uw besnijdenis traden er complicaties op bij uw bevalling, u werd bij de bevalling vijf dagen in het ziekenhuis opgenomen (gehoorverslag CGVS p.15-17). Tot op vandaag ondervindt u problemen omwille van uw besnijdenis, u legt daartoe medische attesten voor van de gynaecologische onderzoeken en ingrepen die hiervoor in België onderging. Vanuit uw eigen ervaringen uit u een vrees voor een besnijdenis van uw dochter D. (...). **U slaagde er echter niet in om aannemelijk te maken dat u ter bescherming van uw dochter geen andere mogelijkheden had dan uw land van herkomst te verlaten en u als enige optie had internationale bescherming te vragen.** Volgens de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, Les Mutilations Génitales Féminines – april 2013) blijkt dat het aantal besnijdenissen in Guinee daalt. Uit een nationale enquête van juni 2011 blijkt dat in Conakry bijna 70% van de bevraagde personen tussen 18 en 55 jaar met een dochter tussen 4 en 12 jaar ervoor hadden gekozen hun dochter nog niet te besnijden. Uit dezelfde enquête blijkt dat slechts 53% van de respondenten positief stond tegenover besnijdenis. Daarnaast strijden de Guineese autoriteiten actief tegen besnijdenis via sensibilisatie – en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die binnenkort bestemd zijn voor de scholen, seminars voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. Ook de religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinée, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Bovendien onderneemt ook de Guineese overheid juridische stappen om besnijdenis tegen te

gaan. In 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). Hoewel de effectieve toepassing van deze wetten nog op zich laat wachten en de bescherming door de autoriteiten nog niet als doeltreffend kan worden omschreven, wijst dit wel op dat besnijdenis een onderwerp is dat leeft in de Guineese maatschappij en dat er geharde inspanningen en juridische stappen worden ondernomen om het fenomeen in te dijken. Met deze informatie in het achterhoofd is **het onwaarschijnlijk dat u niet de mogelijkheid had om iemand aan te spreken over het feit dat u niet wou dat uw dochter wordt besneden** en bovendien verklaart niemand te kennen die niet besneden is of die eveneens tegen besnijdenis is. Dit terwijl u toch op de hoogte bent van de acties die lopen in Guinee en bekend bent met de televisiecampagnes in verband met dit onderwerp (gehoorverslag CGVS p.34-35). U verklaart uw hele leven in Conakry te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS p.5-6) wat ervoor zorgt dat men er op basis van de voormelde informatie kan van uitgaan dat u toch zeer geregeld met de problematiek van besnijdenis werd geconfronteerd en dus de gelegenheid had om het onderwerp aan te snijden. Het is dan ook uiterst merkwaardig dat u, indien uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter terecht zou zijn, daar sinds haar geboorte op 27 september 2010 (gehoorverslag CGVS p.11) niemand heeft over aangesproken om dit te voorkomen terwijl u toen al wist dat uw man wou dat zij zou besneden worden (gehoorverslag CGVS p.32-34). Dit wijst erop dat uw vrees niet als gegrond kan worden beschouwd. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt tot slot dat een meisje dat niet werd besneden een normaal leven kan leiden. Vooral in de stad is er steeds minder sprake van sociale uitsluiting gezien men daar in grote mate wordt blootgesteld aan campagnes tegen besnijdenis.

Gezien het profiel dat van u doorheen uw verklaringen kon geschetst worden is het niet geloofwaardig dat u binnen uw land van herkomst niet de mogelijkheid had om dit onderwerp aan te snijden of om uw dochter te beschermen.

Er kan in de eerste plaats geen geloof worden gehecht aan het streng religieuze milieu waaruit u verklaart afkomstig te zijn. Ondanks uw verklaring dat zowel uw echtgenoot als uw vader imam zijn in de moskee van Besia-cité de l'Air (gehoorverslag CGVS p.7) zijn er verschillende aanwijzingen dat u toch een aanzienlijke vrijheid genoot. U verklaart dat uw vader niet akkoord was met de opvoeding die u bij uw naamgenoot kreeg en daarom een man voor u had uitgezocht die u zou leren de weg van de islam te volgen (gehoorverslag CGVS p.17-18). Wanneer u echter gevraagd wordt wat het voor uw vader inhoudt een goed moslim te zijn en hoe hij dat zelf tot uiting bracht, slaagt u er niet in een overtuigend antwoord te bieden. U antwoordt eerder ontwijkend dat hij een imam is en dat hij het belangrijk vindt om de islam beter te leren kennen (gehoorverslag CGVS p.28). Indien u werkelijk uit een strikt religieus milieu afkomstig zou zijn kan er verwacht worden dat u spontaan enige details uit het dagelijkse leven zou kunnen opsommen, hierbij blijft u echter in gebreke. U verklaart dat uw vader problemen had met de opvoeding die u bij uw naamgenoot had genoten. De eisen die uw vader aan deze opvoeding stelt zijn echter niet onmiddellijk zeer strikt te noemen. Tot de dag dat uw vader u kwam oppikken bij uw naamgenoot kon u een relatief vrije opvoeding genieten. U kon er tot de vijfde klas naar school gaan totdat uw vader u opdroeg deze school stop te zetten en koranschool te volgen. U hield op naar school te gaan maar ging daarna niet naar de koranschool, zoals door uw vader opgedragen. In plaats daarvan hielp u uw naamgenoot als verkoopster (gehoorverslag CGVS p.4). Ongeacht het feit dat uw vader het niet goed vond dat u werkte en wou dat u koranschool zou volgen, kon u uw activiteiten nog enige tijd verderzetten (gehoorverslag CGVS p.27). Uw weigering bracht u trouwens niet in enige noemenswaardige problemen. Dit wijst er op dat uw vader niet een dergelijk religieus onverzettelijk man zou zijn zoals u hem probeert af te schilderen. Vervolgens verklaart u dat hij niet akkoord was met uw kledij –en haardracht, hij vond het niet kunnen dat u uw haar kon vlechten en broeken ging dragen (gehoorverslag CGVS dd 14.06.2013 p.18-19). De kledijvoorschriften die u kreeg na uw huwelijk zijn nochtans nog steeds niet zeer strikt te noemen, zo vermeldt u dat u een doek op uw hoofd moest dragen en uw lichaam moest bedekken (gehoorverslag CGVS p.29). Daarnaast werden er geen afspraken gemaakt binnen het huwelijk of werden u geen religieuze regels opgelegd buiten het feit dat u moest bidden, wat u voordien ook al vrijwillig deed bij uw naamgenoot (gehoorverslag CGVS p.27-28). **Deze vaststellingen ondermijnen uw bewering dat u afkomstig zou zijn uit een strikt religieus**

klimate waarbinnen het niet mogelijk zou zijn om tegen de beslissing om uw dochter te besnijden in te gaan.

Ten tweede zijn er verschillende argumenten aan te halen waaruit blijkt dat u wel degelijk **over de autonomie en de persoonlijkheid beschikt om zich te informeren omtrent besnijdenis en zich te verzetten tegen uw familie.** U was probleemloos in staat zich te verzetten tegen de wil van zowel uw vader als uw echtgenoot om koranschol te volgen (gehoorverslag CGVS p.4 en p.28). Ook blijkt u over het nodige lef te beschikken gezien u, wanneer u gedwongen werd uitgehuwelijkt, uw ongenoegen duidelijk durfde laten blijken door de huwelijksakte te verscheuren (gehoorverslag CGVS p.10). Daarnaast getuigt het van zelfstandigheid en enige autonomie binnen uw gezin dat u nog in 2012 een nieuwe identiteitskaart liet aanmaken (gehoorverslag CGVS p.13). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat u, gezien het lef dat u al ten toon spreidde, zonder enig initiatief te nemen de dag dat uw schoonzus uw dochter wilde meenemen voor besnijdenis afwachtte om dan inderhaast te vertrekken. Ter verklaring van dit gebrek aan initiatief stelt u enkel dat u de ijdele hoop koesterde dat u hen nog zou kunnen overtuigen haar niet te besnijden vanwege de problemen die u zelf had ondervonden vanwege uw besnijdenis (gehoorverslag CGVS p.37). Verder is het daarbij, gezien de bovenstaande analyse van uw familiale situatie, dan ook niet aannemelijk dat uw moeder een zodanige positie zou hebben dat zij op geen enkele manier op uw vader zou kunnen inpraten en u zou kunnen steunen, zoals u herhaaldelijk verklaart (gehoorverslag CGVS p.18 en p.36). **Dit zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat een acute vrees voor de besnijdenis van uw dochter de aanleiding was voor uw vertrek uit uw land van herkomst.**

Wat betreft de problemen die u aanhaalde vanwege uw gedwongen huwelijk kunnen een aantal opmerkingen worden gemaakt bij het gedwongen karakter van dit huwelijk. Zo verklaart u dat de toestemming van het meisje voor het huwelijk onbelangrijk is (gehoorverslag CGVS p.10) en dat u door uw vader gedwongen werd naar de moskee te gaan. Uw vader dwong u de witte kledij aan te doen, sloeg u en sleepte u naar de moskee (gehoorverslag CGVS p.20). Uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB – Guinee, le mariage – april 2013) blijkt echter dat een meisje, dat voldoende op de hoogte is van haar rechten en dat de kracht en het karakter heeft om zich tegen de beslissing van de familie te verzetten, aan een gedwongen huwelijk kan ontsnappen. Gezien de eerdere opmerkingen die al over uw persoonlijkheid en gezinsmilieu werden gemaakt, kan er worden gesteld dat u over dergelijk karakter beschikt. Uit de informatie, die zich baseert op meerdere bronnen die ter plaatse werden geconsulteerd, blijkt bovendien dat niemand een meisje fysiek kan dwingen om een man te trouwen die ze niet wil, als ze zelf over voldoende persoonlijkheid beschikt. Het feit dat een meisje de kandidaat, die door haar familie werd voorgesteld, afwijst, wil niet zeggen dat ze uit de familiekring zal worden verstoten. Evenwel kan dit betekenen dat ze te maken kan krijgen met verbaal geweld. Het merendeel van de Guineese samenleving erkent vandaag echter dat een huwelijk, zonder het akkoord van beide partners vaak tot echtscheidingen leidt en dat de toestemming van beide echtgenoten een belangrijke voorwaarde is voor een geslaagd, langdurig huwelijk. Gedwongen huwelijken worden minder en minder als positief beschouwd. Het is daarom **zeer verwonderlijk dat u zich, zonder noemenswaardig verzet, zou hebben laten uithuwelijken.** Het is vervolgens ook merkwaardig dat u enerzijds het lef had om de huwelijksakte te verscheuren in de aanwezigheid van een aanzienlijk publiek (gehoorverslag CGVS p.10-11), maar dat u anderzijds het huwelijk voor de imam niet durfde te weigeren net omdat iedereen daar aanwezig was (gehoorverslag CGVS p.20). Dit zorgt er opnieuw voor dat het gedwongen karakter van dit huwelijk aan geloofwaardigheid inboet. Ook uw verklaringen omtrent de houding van uw moeder zetten het feit dat u zich verzet zou hebben tegen dit huwelijk verder op de helling. U verklaart dat uw moeder niets te zeggen had en niet met uw vader over het huwelijk durfde te praten (gehoorverslag CGVS p.18). Dit is echter opnieuw strijdig met de eerder genoemde informatie beschikbaar bij het Commissariaat-Generaal. Daaruit blijkt dat de moeder een cruciale rol speelt bij de onderhandelingen voor een huwelijk en als tussenpersoon fungeert tussen het meisje en haar vader. Gezien dit bij uw huwelijk niet het geval was, toont opnieuw aan dat het gedwongen karakter van uw huwelijk weinig geloofwaardig is. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet met deze man wil trouwen antwoordt u kortweg dat hij oud is (gehoorverslag CGVS p.20). Het feit dat u dit niet verder onderbouwt en dat uw moeder haar rol als bemiddelaar niet heeft opgenomen is een verdere indicatie dat u zich niet noemenswaardig tegen dit huwelijk zou verzet hebben.

Uit het bovenstaande blijkt dat u het gedwongen karakter van uw huwelijk niet aannemelijk kunt maken en bijgevolg moeten ook vraagtekens worden geplaatst bij de problemen die u tijdens dit huwelijk zou hebben gekend. Bovendien zijn er verschillende aanwijzingen dat u ook tijdens uw huwelijk een behoorlijke bewegingsvrijheid genoot, zoals ook eerder al werd aangetoond.

Hoewel u verklaart dat uw vader uw man uitkoos om u de weg van de islam te leren (gehoorverslag CGVS p.17-18) blijkt dit toch niet zo strikt te zijn toegepast. Zo weet u niet welke afspraken er hieromtrent werden gemaakt tussen uw vader en uw echtgenoot (gehoorverslag CGVS p.29). De kledijvoorschriften waar u zich aan diende te houden zijn evenmin zeer strikt te noemen, u mocht geen broek dragen maar grote kledij waarbij het lichaam wordt bedekt en moest uw haar bedekken (gehoorverslag CGVS p.29). Verder kan u niet uitweiden over de afspraken die gelden binnen jullie huishouden, behalve dat u alle werk op zich moest nemen (gehoorverslag CGVS p.12 en p.29). Bovendien was u ook in staat te weigeren toen uw echtgenoot u vroeg om Arabisch te leren (gehoorverslag CGVS p.27-28). **Hieruit volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het strenge karakter van uw echtgenoot of de onderdrukking die u tijdens uw huwelijk zou hebben ondergaan. Het is dan ook onaannemelijk dat uw echtgenoot u naar het leven zou staan bij een terugkeer naar uw land van herkomst.**

Bovenstaande conclusie wordt nog bevestigd door de vaststelling dat u omwille van de door u aangehaalde problemen vanwege uw gedwongen huwelijk slechts laattijdig uw land van herkomst hebt verlaten. U geeft zelf aan dat de vrees voor de besnijdenis voor uw dochter de concrete aanleiding was om uw land van herkomst te ontvluchten (gehoorverslag CGVS p.16 en 23). Meer nog, u deed na uw huwelijksdag op 08 november 2011 (gehoorverslag CGVS p.9), waarop u beweert een zelfmoordpoging te hebben ondernomen (gehoorverslag CGVS p.21), geen enkele poging meer om uw man te verlaten of uw situatie te verbeteren. U ging wel bij uw vader klagen maar toen hij u niet bleek te steunen besloot u zich bij de situatie neer te leggen en bij uw man te blijven (gehoorverslag CGVS p.23 en p.28). Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het gedwongen karakter van uw huwelijk en de door u aangehaalde problemen binnen dit huwelijk.

Naast de eerder aangehaalde aanwijzingen dat u wel degelijk over een voldoende sterke persoonlijkheid beschikt om u tegen de wil van uw vader of echtgenoot te verzetten of steun te zoeken binnen uw eigen sociaal netwerk, kan nog gewezen worden op het feit u dat u in staat lijkt u zelfstandig te handhaven binnen de Guineese maatschappij. U bent in staat uw eigen financiële middelen te verwerven gezien u al eerder, samen met uw naamgenoot, werkte op de markt en terwijl u daar verbleef een relatief autonoom leven leidde (gehoorverslag CGVS p.4 en p.26-27). Uw naamgenoot wordt ingeschat als een zeer zelfstandige vrouw. Bij een terugkeer naar uw land van herkomst is er geen reden om aan te nemen dat u niet opnieuw op haar steun zou kunnen rekenen om een zelfstandig leven op te bouwen. Hoewel u verklaart dat zij door uw vader met de dood wordt bedreigd (gehoorverslag CGVS p.11, 15, 20, 32 en 39) kan dit risico gerelativeerd worden doordat u verklaart dat uw vader op geen enkele manier nog contact met haar houdt. Zelfs niet toen u was gevlucht en dat zij logischerwijs konden verwachten dat u hulp zou zoeken bij de enige persoon die u steunt (gehoorverslag CGVS p.9, 14 en 32). Dit toont bovendien aan dat zij niet actief naar u op zoek zijn. U slaagt er bovendien ook niet in om geloofwaardig te maken dat uw moeder omwille van uw vertrek bij uw echtgenoot zou zijn weggestuurd door uw vader. Het is onwaarschijnlijk dat u over haar vertrek niets van informatie kan verschaffen en geen enkel idee heeft waar zij naar toe zou kunnen zijn gevlucht (gehoorverslag CGVS p.8). U verklaart dit te hebben vernomen van uw naamgenoot (gehoorverslag CGVS p.8) terwijl u eerder al stelde dat zij geen enkel contact meer had met uw familie (gehoorverslag CGVS p.9 en p.32).

De **documenten** die u voorlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas (medische attesten van u en uw dochter in verband met besnijdenis, een lidkaart van Gams Belgique van u en uw dochter en attesten van de bij u uitgevoerde gynaecologische onderzoeken) werden bij de beoordeling van een mogelijk risico op vervolging bij een terugkeer naar uw land van herkomst in overweging genomen, maar zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Uw besnijdenis wordt op geen enkel moment in vraag gesteld. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13).

Uit het bovenstaande kan geconcludeerd worden dat u wel degelijk een persoon bent die in staat is om in uw land van herkomst te voorkomen dat uw dochter wordt besneden en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vrees voor uw vader of uw echtgenoot. Dientengevolge slaagde u er niet in om uw vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, op zichzelf staande en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire-beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013). »

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert aan dat zij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing. Vooreerst wijst zij op haar lage scholing en dat zij slachtoffer werd van een besnijdenis type II en dat zij vanuit haar eigen ervaringen een doorleefde vrees heeft voor de besnijdenis van haar dochter. Uit het medisch attest van 17 januari 2013 blijkt dat verzoekster nog steeds kampt met medische en psychische problemen vanwege haar besnijdenis, bovendien vreest zij bij terugkeer in Guinee voor een nieuwe besnijdenis.

Zij wijst ook op het oude artikel 57/7bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), thans artikel 48/7 van de vreemdelingenwet dat een omkering van de bewijslast voorziet wanneer de betrokkene reeds het slachtoffer was van vervolging in het verleden. Hier werd geen rekening mee gehouden. Verder voert zij aan dat er een beoordelingsfout gebeurt waar wordt gesteld dat zij de mogelijkheid had om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen. Zij voert aan dat de stellingname dat thans in Guinee, het aantal gedwongen besnijdenissen zou afnemen, sterk gerelativeerd moet worden en dat, wat haar betreft, het niet haalbaar is om bescherming te bekomen. Zij herhaalt dat zij afkomstig is uit een streng religieus milieu en betwist dat zij voldoende zelfstandig en autonoom zou zijn om zich te verzetten.

Ter staving van haar asielaanvraag legt verzoekster een uittreksel neer van het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlands ministerie van buitenlandse zaken betreffende Guinee, een aantal foto's, een brief van haar tante en uittreksels van een PowerPoint presentatie naar aanleiding van een studiedag.

2.2. Beoordeling

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing steunt op de volgende motieven:

- vooreerst wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters bewering dat zij niet de mogelijkheid had om haar dochter te beschermen tegen besnijdenis. Volgens informatie in het administratief dossier (SRB "Guinee les mutilations Génitales Feminales" van april 2013) blijkt dat het aantal besnijdenissen in Guinee daalt. Uit een nationale enquête van juni 2011 blijkt dat in Conakry bijna 70% van de bevraagde personen tussen 18 en 55 jaar met een dochter tussen 4 en 12 jaar ervoor kozen hun dochter nog niet te besnijden. Uit dezelfde enquête blijkt dat slechts 53% van de respondenten positief stond tegenover besnijdenis. Daarnaast zijn de Guineese autoriteiten actief tegen besnijdenis via sensibilisatie- en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties, evenals de ministeries van gezondheid, sociale zaken en onderwijs. Ook de religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. De overheid neemt ook juridische stappen om besnijdenis tegen te gaan. Zo werd in 2000 een wet gestemd die genitale verminking expliciet als misdrijf omschrijft. De uitvoeringsteksten werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die vervolgingen mogelijk maakt. Hoewel de effectieve toepassing van deze wetten op zich laat wachten en de bescherming door de autoriteiten nog niet als doeltreffend kan worden omschreven, is besnijdenis een onderwerp dat leeft in de Guineese maatschappij en worden er inspanningen en juridische stappen ondernomen om het fenomeen in te dijken. Aldus wordt geoordeeld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster niet de mogelijkheid had om iemand aan te spreken over het feit dat zij haar dochter niet wou laten besnijden. Eveneens wordt het onwaarschijnlijk geacht dat verzoekster niemand zou kennen die niet besneden is of die eveneens tegen besnijdenis gekant is. Zij blijkt immers op de hoogte te zijn van actiegroepen in Guinee en is bekend met televisiecampagnes in verband met het onderwerp. Aangezien verzoekster verklaart haar hele leven in Conakry te hebben gewoond, kan men ervan uitgaan dat verzoekster geregeld met de problematiek van de besnijdenis werd geconfronteerd en dus gelegenheid had om het onderwerp aan te snijden. Het is dan ook merkwaardig dat verzoekster sinds de geboorte van haar dochter in september 2010 nog niemand heeft aangesproken om dit te voorkomen. Tenslotte blijkt uit de informatie van het administratief dossier dat een meisje dat niet werd besneden een normaal leven kan leiden. Vooral in de stad is steeds minder sprake van sociale uitsluiting gezien men daar in grote mate wordt blootgesteld aan campagnes tegen besnijdenis;
- gezien het profiel dat uit verzoeksters verklaringen blijkt, wordt niet geloofwaardig geacht dat zij in haar land niet de mogelijkheid zou hebben om dit onderwerp aan te kaarten om haar dochter te beschermen. Vooreerst wordt geen geloof gehecht aan haar verklaringen dat ze uit een streng religieus milieu komt. Er zijn verschillende aanwijzingen dat verzoekster een aanzienlijke vrijheid genoot. Zij kon niet duiden wat het voor haar vader inhield om een goed moslim te zijn en hoe hij dat veruitwendigde. Zij slaagt er niet in details uit het dagelijks leven te vernoemen waaruit dit blijkt. Verzoekster ging tot de vijfde klas naar school tot haar vader haar opdroeg deze school stop te zetten en koranschool te volgen. Zij stopte met naar school gaan maar in plaats van naar de koranschool te gaan, werd zij verkoopster, tegen de wil van haar vader. Dit leverde geen werkelijke problemen op. De kledijvoorschriften die verzoekster na haar huwelijk kreeg, zijn evenmin zeer strikt. Zij moest een hoofddoek dragen en haar lichaam bedekken. Verder werden geen afspraken gemaakt binnen het huwelijk of werden geen religieuze regels opgelegd buiten het feit dat zij moest bidden. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij uit een strikt religieus klimaat komt binnen hetwelk het onmogelijk was zich te verzetten tegen de besnijdenis van haar dochter;
- verder bleek dat verzoekster wel degelijk beschikt over de autonomie en de persoonlijkheid om zich te informeren omtrent besnijdenis en zich te verzetten tegen haar familie. Zo verzette zij zich tegen de

wil van haar vader en echtgenoot om naar de koranschool te gaan. Toen zij gedwongen werd uitgehuwelijkt, liet ze haar ongenoegen blijken door de huwelijksakte te verscheuren. Daarnaast blijkt het ook van zelfstandigheid en autonomie binnen het gezin dat zij nog in 2012 een nieuwe identiteitskaart liet aanmaken. Gezien het initiatief dat zij tentoonspreidde, is het niet aannemelijk dat toen haar schoonzus haar dochter wilde meenemen voor besnijdenis, zij zonder enig initiatief afwachtte om dan plots te vluchten. Daarbij is het ook niet aannemelijk dat haar moeder een zodanige positie zou hebben dat zij op geen enkele manier op haar vader zou kunnen inpraten en zo verzoekster steunen. Aldus wordt geen geloof gehecht aan het feit dat een acute vrees voor de besnijdenis van haar dochter de aanleiding was voor het vertrek uit haar land;

- met betrekking tot het gedwongen karakter van het huwelijk blijkt uit de informatie van het administratief dossier (SRB "Guinee, le mariage", april 2013) dat een meisje dat voldoende op de hoogte is van haar rechten en het karakter heeft om zich tegen de beslissing van de familie te verzetten, aan een gedwongen huwelijk kan ontsnappen. Uit hogerstaande motieven blijkt dat verzoekster over een dergelijk karakter beschikt. Het merendeel van de Guineese samenleving vandaag erkent dat een huwelijk zonder het akkoord van beide partners vaak tot echtscheiding leidt en dat de toestemming aan beide echtgenoten een belangrijke voorwaarde is voor een geslaagd, langdurig huwelijk. Gedwongen huwelijken worden minder en minder als positief beschouwd. Het is dan ook verwonderlijk dat verzoekster zich zonder noemenswaardig verzet zou hebben laten uithuwelijken. Bovendien is het merkwaardig dat verzoekster enerzijds het lef had om de huwelijksakte te verscheuren in aanwezigheid van een aanzienlijk publiek, maar anderzijds het huwelijk voor de imam niet durfde weigeren, precies omdat iedereen daar aanwezig was. Ook de verklaring dat haar moeder niets te zeggen had en niet met haar vader over het huwelijk te praten, is in strijd met de informatie waaruit blijkt dat de moeder een cruciale rol speelt bij de onderhandelingen voor een huwelijk en als tussenpersoon fungeert tussen het meisje en haar vader. Bovendien vermeldt verzoekster als enige reden dat ze niet met deze man wil trouwen, dat hij oud is. Zij kan het niet verder onderbouwen en het feit dat haar moeder haar rol als bemiddelaar niet heeft opgenomen, is een verdere indicatie dat ze zich niet noemenswaardig tegen het huwelijk verzet heeft;

- omdat het gedwongen karakter van het huwelijk niet aannemelijk wordt geacht, rijzen ook vraagtekens bij de problemen die zij tijdens dit huwelijk zou hebben gekend. Verzoekster bleek een behoorlijke bewegingsvrijheid te genieten binnen het huwelijk. Hoewel haar vader haar man uitkoos om haar de weg van de islam te leren, wist verzoekster niet welke afspraken er hierover werden gemaakt tussen haar vader en haar echtgenoot. Er waren geen strikte kledijvoorschriften. Ook kon ze niet uitweiden over de afspraken die golden binnen het huishouden, behalve dat zij alle werk op zich moest nemen. Bovendien weigerde verzoekster om Arabisch te leren zoals haar echtgenoot haar vroeg. Aldus wordt geen geloof gehecht aan het strenge karakter van haar echtgenoot of de onderdrukking die zij tijdens haar huwelijk zou hebben ondergaan. Het wordt dan ook onaannemelijk geacht dat de echtgenoot haar naar het leven zou staan bij een terugkeer naar het land van herkomst;

- bovendien bleek verzoekster haar land van herkomst pas na lange tijd verlaten. Zij huwde op 8 november 2011 en beweert een zelfmoordpoging te hebben ondernomen, maar ondernam geen enkele poging meer om haar land te verlaten of haar situatie te verbeteren. Zij ging wel bij haar vader klagen maar toen hij haar niet steunde legde ze zich bij de situatie neer. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het gedwongen karakter en de problemen binnen het huwelijk;

- bovendien blijkt verzoeker in staat zich te handhaven in de Guineese maatschappij. Zij kon eigen middelen verwerven aangezien zij werkte op de markt en daar een relatief autonoom leven leidde. Haar naamgenoot wordt ook ingeschat als een zeer zelfstandige vrouw. Er zijn geen redenen dat zij bij terugkeer niet opnieuw op haar zou kunnen rekenen om een zelfstandig leven op te bouwen. Hoewel verzoekster verklaart dat haar vader haar naamgenoot met de dood bedreigde, blijkt dat er geen enkel contact tussen hen is, noch dat haar echtgenoot of haar vader actief naar verzoekster op zoek zou zijn. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat haar moeder omwille van haar vertrek bij haar echtgenoot werd weggestuurd door haar vader. Het is onwaarschijnlijk dat verzoekster over het vertrek van haar moeder geen informatie kan verschaffen en geen idee heeft waar zij naar toe kan zijn gevlucht. Zij verklaarde dit te hebben vernomen van haar naamgenote, hoewel zij verklaarde dat deze geen enkel contact meer had met verzoeksters familie;

- de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van aard deze appreciatie te kunnen wijzigen; verzoeksters besnijdenis wordt niet betwist, uit de informatie van het administratief dossier, blijkt dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type II. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (SRB, "Guinée – Les mutilations génitales féminines", mei 2012, heb dit augustus 2012, september 2012, april 2013).

Waar verzoekster vooreerst aanvoert dat haar scholingsniveau dermate laag is dat zij zich niet voldoende kon uitdrukken, stelt de Raad vast dat uit lezing van de gehoorverslagen niet kan worden afgeleid dat verzoekster niet in staat was zich naar behoren uit te drukken of haar asielrelaas uiteen te zetten. Waar zij betwist dat zij in staat zou zijn zelfstandig in haar onderhoud en dat van haar kind te voorzien, aangezien zij als stoffenverkoopster enkel haar tante hielp, weerlegt verzoekster niet dat zij werkte op de markt, het feit dat zij dit samen met haar tante of naamgenote deed, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster er voor koos om niet haar vaders wens te volgen om koranschool te studeren, maar een zekere autonomie aan de dag legde.

Waar verzoekster vervolgens aanvoert dat zij als slachtoffer van een besnijdenis van type II blijkt geeft van reeds ondergane vervolgingen in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, blijkt uit het rapport SRB "Guinee – Les Mutilations Génitales Féminines", dat in Guinee enkel sprake is van een herbesnijdenis tenzij de besnijdenis niet goed (voldoende) is gebeurd, wat verzoekster niet aantoot.

Aldus wordt geoordeeld dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekster kan mogelijk nog te lijden hebben van complicaties ten gevolge van haar besnijdenis, maar toont niet aan dat deze van aard zijn om te besluiten dat zij hier om nood heeft aan internationale bescherming, temeer nu verzoekster dit niet heeft gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken noch tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Verder betwist verzoekster de beoordeling dat de vrouwenbesnijdenis in Guinee zou afnemen en dat verzoekster aldus de mogelijkheid had om haar dochter tegen besnijdenis te beschermen. Zij citeert hiertoe passages uit het gehoorverslag waaruit moet blijken dat zij niet op bescherming voor haar dochter kan rekenen. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het gehoor inderdaad verklaarde dat zij in Guinee niemand kon aanspreken om hulp te vragen in verband met de besnijdenis, aangezien volgens haar iedereen besneden is. Evenwel zijn deze mondelinge verklaringen in strijd met het in de bestreden beslissing aangehaalde rapport SRB "Guinee – Les Mutilations Génitales Féminines", dat op een veelheid van bronnen steunt, en waaruit blijkt dat de overheid campagne voert tegen besnijdenis, dat ook internationale organisaties tegen deze praktijk actief zijn, en dat het aantal besnijdenissen in Guinee daalt. Specifiek wat verzoeksters regio betreft wordt gemotiveerd dat in Conakry bijna 70% van de bevroegde personen tussen 18 en 55 jaar met een dochter tussen 4 en 12 jaar ervoor kozen hun dochter (nog) niet te besnijden. Ook bleek uit het gehoor dat verzoekster bekend is met televisiecampagnes en op de hoogte is van actiegroepen in Guinee. Aangezien zij haar hele leven in Conakry heeft gewoond kan ervan worden uitgegaan dat verzoekster geregeld met de problematiek van besnijdenis werd geconfronteerd en aldus in staat moet worden geacht het probleem aan te kaarten. Aldus stemmen verzoeksters beweringen dat zij haar dochter niet zal kunnen beschermen tegen een gedwongen besnijdenis, niet overeen met de informatiebronnen uit het administratief dossier.

Verzoekster verwijst naar een rapport van Unicef waaruit blijkt dat de laatste objectieve prevalentie-studie naar genitale mutilatie dateert uit 2005 en dat de prevalentie op dat ogenblik 96% bedroeg. De Raad stelt echter vast dat deze cijfers betrekking hebben op het geheel van de Guineese vrouwelijke bevolking, waardoor recentere evoluties met betrekking tot jongere leeftijdscategorieën niet weerspiegeld worden in deze cijfers. De Raad acht het hogervermelde, recentere, cijfer van 70% met betrekking tot meisjes tussen 4 en 12 jaar dan ook meer representatief voor de beoordeling van verzoeksters situatie. Bovendien legt de verwerende partij met een aanvullende nota van 20 maart 2014 een stuk neer, "Guinea 2013 Human Rights Report", van de U.S. Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, waaruit blijkt dat, waar de prevalentie in de leeftijdsgroep 45-49 jaar nog 100% bedraagt, deze voor 15-19-jarigen nog 89% bedraagt en voor -18-jarigen verder daalt. Ten gevolge van een sensibiliseringscampagne besloten in november 2013 500 vrouwen te stoppen met de praktijk van besnijdenis. Dit bevestigt dat er in Guinee wel degelijk een mentaliteitswijziging is aangaande de praktijk van genitale mutilatie en dat er een dalende trend is.

Waar verzoekster een foto neerlegt van kinderen die worden klaargemaakt voor het besnijdenisritueel, toont zij hiermee het verband met haar eigen situatie niet aan, noch toont ze daarmee aan dat zij geen bescherming kan verkrijgen tegen een besnijdenis van haar dochter. Met betrekking tot de passage uit het Nederlandse Algemeen Ambtsbericht aan de hand waarvan verzoekster aanvoert dat zij geen beschermingsmogelijkheden heeft in haar land, oordeelt de Raad, gelet op het door verzoekster geschetste profiel in de hierboven aangehaalde informatie, zij wel degelijk blijkt over voldoende zelfstandigheid te beschikken teneinde de beschermingsmogelijkheden aan te spreken.

Verzoekster voert verder aan dat zij wel degelijk afkomstig is uit een streng religieus milieu. Evenwel beperkt zij zich tot het poneren van het feit dat haar vader, haar echtgenoot en diens andere echtgenotes zeer streng waren, hiermee weerlegt verzoekster niet de beoordeling dat zij er niet in slaagde details te geven uit het dagelijks leven waaruit blijkt dat haar vader een strikt moslim was, evenmin verzette haar vader zich tegen het feit dat zij verkoopster werd. Verder bleek dat verzoeksters kledijvoorschriften zich beperkten tot het bedekken van haar lichaam en het dragen van een hoofddoek

en werden er geen strikte afspraken gemaakt binnen haar huwelijk of religieuze regels opgelegd. Ook weigerde verzoekster om Arabisch te leren zoals haar echtgenoot vroeg. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij zich bevond in een strikt religieus milieu waarbinnen het onmogelijk was zich te verzetten tegen de besnijdenis van haar dochter.

Waar verzoekster het niet eens is met de beoordeling dat zij autonoom was, wijst zij erop dat het verscheuren van de huwelijksakte een wanhoopsdaad was die weinig indruk maakte. Ze wijst ook op haar zelfmoordpoging waaruit blijkt dat haar omgeving onverschillig was ten opzichte van haar daden en woorden zodat ze uiteindelijk geen andere keuze had dan zich neer te leggen bij de situatie.

De Raad stelt echter vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij publiekelijk de huwelijksakte verscheurde, hetgeen toch een zeker beledigend karakter moet hebben gehad voor haar vader en haar echtgenoot. Verzoeksters bewering dat dit geen indruk maakte doet geen afbreuk aan het feit dat zij hiermee duidelijk en publiekelijk uitdrukking gaf aan haar misnoegdheid over de situatie. Verder bleek dat verzoekster in 2012 nog een nieuwe identiteitskaart liet aanmaken, hetgeen ook blijk geeft van zelfstandigheid en autonomie binnen haar gezin. Dat verzoekster in haar eentje naar een voor haar vreemd land vlucht, wijst er bovendien op dat zij wel degelijk geacht kan worden over voldoende autonomie te beschikken. De Raad meent dan ook dat aan verzoekster een zekere mate van persoonlijke autonomie kan worden toegedicht die haar in staat moet stellen te ontsnappen aan het gedwongen huwelijk en zich te verzetten tegen de besnijdenis van haar dochter.

Verzoekster is het er verder niet mee eens dat het gedwongen huwelijk in twijfel wordt getrokken. De Raad stelt echter vast dat verzoekster enkel haar asielrelaas herhaalt, waarbij ze benadrukt dat zij zich niet kon verzetten tegen het gedwongen huwelijk en dat zij niet in staat was eigen financiële middelen te verwerven. Zij verwijst ook naar het feit dat haar naamgenote fysiek zwaar werd toegetakeld na een toevallige ontmoeting met verzoeksters vader en legt een brief en een foto neer waaruit blijkt dat haar naamgenote opgenomen werd in het ziekenhuis.

Hiermee weerlegt verzoekster echter niet de informatie uit het administratief dossier (SRB "Guinee, le mariage", april 2013) waaruit blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor een meisje om zich te verzetten tegen een gedwongen huwelijk en dat het gedwongen huwelijk thans in Guinee niet algemeen wordt aanvaard. Het blijft een vaststelling dat verzoekster, luidens haar verklaringen, wel degelijk in staat was haar mening uit te drukken en in te gaan tegen de mening van anderen en dat zij een tijdlang in relatieve autonomie kon leven. Ook het feit dat haar moeder helemaal niet zou hebben bemiddeld blijkt in strijd met de informatie waaruit blijkt dat precies de moeder van het meisje een cruciale rol speelt als tussenpersoon bij huwelijksonderhandelingen, doet twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van het gedwongen huwelijk. Verzoekster beperkt zich tot het louter tegenspreken van deze bevindingen, ze toont hiermee echter geenszins de onjuistheid van deze motieven aan. In het licht van deze motieven, oordeelt de Raad dan ook dat de foto die verzoekster neerlegt en waaruit de verwondingen moeten blijken die aan haar naamgenote werden toegebracht door verzoeksters vader, niet bewijskrachtig is. Uit de foto zelf kan niet worden afgeleid dat het inderdaad gaat om deze persoon en dat de verwondingen kunnen worden toegeschreven aan de gebeurtenissen zoals verzoekster ze voorstelt. Gelet op de onaannemelijke verklaringen oordeelt de Raad dat de bewijskracht van deze foto niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Hetzelfde oordeel geldt met betrekking tot de brief van haar naamgenote die, aangezien een dergelijk stuk op verzoeksters vraag kan zijn opgesteld, evenmin ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen.

Waar verzoekster aan de hand van passages uit een uiteenzetting op een studiedag, aanvoert dat aan een ouder die niet in staat is om het kind zelf te beschermen, internationale bescherming moet worden toegekend gaat zij eraan voorbij dat precies wat haar betreft, wordt geoordeeld dat zij wel in staat is om haar kind te beschermen.

De Raad oordeelt dat op grond van de door verzoekster afgelegde verklaringen en de informatie vervat in het administratief dossier, verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich niet nuttig zou kunnen verzetten tegen het gedwongen huwelijk of tegen de besnijdenis van haar dochter. Derhalve wordt de vluchtelingenstatus niet toegekend.

2.3. Nopens de subsidiaire bescherming

Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – De veiligheidssituatie", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in

het land. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT